

PUBLISHERS' PREFACE

Distance that separates one country from another, one religion from another, and man from man is now diminishing itself every day by the rapid advances made in the field of science and technology. Distance can further be diminished through the exchange of art and literature of one country with that of another because in synthesis and fusion each is enriched and each acquires a new freshness and comprehensiveness. The concept of Art as it was born and brought up in our country is not Art for Art's sake, but Art for addressing the humanity—a means of bringing union among men, joining them together in the same feeling the artist has felt. Identical are the aims and objects of our Organization: to promote international understanding and good-will and to bring about nearness of man to man through art and literature. Our organization accordingly feels honoured in introducing Madame Irmgard Lupke, poetess, art-critic and a versatile writer of West Germany to our countrymen. Hereinafter we are giving Sindhi version of her 9 popular love-songs which will show us how near is the German concept of Love to that of ours.

The digit 9 of her songs is symbolic. Whatever number you may multiply by the digit 9, the digits in the multiple when added together will always be found to be 9. It is only multiplication and addition that can bring about unity of man and not the subtraction and division.

Our choice in selecting her to be the first in the series, is not without any meaning. Sindhi language and the Sindhi-speaking people all over the world

can not forget the selfless service rendered to the Sindhi language by the German scholarship and industry. At the time of British conquest in 1843 we had no fixed script of our language, no grammar nor dictionary thereof. In devising the modern script of the Sindhi language, in preparing Sindhi grammar and in compiling a Sindhi dictionary Dr. Ernest Trumpp, a German missionary took a leading and pioneering part. Above all, it was due to his indefatigable efforts that the poetry of our national and classic poet Shah Abdul Latif was brought into print for the first time in a Leipzig Press of Germany.

The work of promoting international understanding and good-will should not be the exclusive concern of our Ministries of Foreign Affairs, Information or Education; it should also be the personal concern of every individual writer and thinker of our country, for it is the writers and thinkers who educate and mould the thinking of the masses, lead and prepare them for the coming events. Our Sindhi, Urdu, Punjabi, Pushtu, Bengali Academies and Writers' Guilds can do a lot of service to the cause.

The 9 love-songs were first rendered into Sindhi by our author and Hon. Organizer Mr. Tirithdas Hotchand. They have again been poeticized and put into Sindhi music by the Sindhi poet Shamsheer-ul-Hyderi. We are greatly thankful to him.

Hirabad, Bhurgri Road,
Hyderabad, West Pakistan.
July 8, 1965

Mrs. Ruki S. Shahani
For Pardeep Publications

SOMETHING ABOUT THE POETESS

Madame Irmgard Lupke-Grieff,—poetess, novelist, short-story writer, art critic, satirist, essayist, Radio-artiste of modern West Germany,—was born on 29-7-1920 in Varel (Oldenburg) West Germany, where she today lives with her illustrious husband, poet Gerd Lupke. She writes in two languages: High-German and Nether-German. Her lyric verses and short stories have appeared in several literary journals and anthologies of Germany which have secured for her an entrance in the pages of MUSENALMANACH (Marburg) and LITERATUR-KURSCHNER and other German-authors-lists. In 1959 there appeared her first novel MAN WITH PAST which was soon followed by her another CONSCIENCE NOT WANTED. Many of her German lyrics have been translated into English by her husband. Some of her lyrics attracted the musical genius of the well known composer Georg Sudholz of Wilhelmshaven who put them in music and they are being sung in several concerts by several ensembles in Germany.

Besides being a mistress of her house as her first name Irmgard means in the German language, she writes ceaselessly and travels tirelessly. Many of her works are finished in manuscripts and are awaiting their turn to be published. Both she and her husband love and admire Sindhi poetry and Sindhi poets. Of late she is assisting her husband, our collaborator, in introducing Shah Abdul Latif, Sachal Sarmast and other renowned poets of Sind to the German people—two of the modern Sindhi poets being Jhamandas Bhatia and Sheikh Ayaz. The German version of the STORY OF LOVE of Sachal Sarmast is on its way to see the light of the day.

Printed at the Carita' Press, Malvani Building, Fort Area.
Hyderabad. Phone No: 3111.

[3]

NAFEES AHMAD SHAIKH

Editor "Mehran"

Sindhi Adabi Board, Jamshoro

www.sindhisalamat.com

مئدم ارمارڊ ليوپڪي-گريف

جا

جرمني ٻوليءَ ۾ ٻوليل

پيار جا ۹ گيت

ڪوٽا ۽ راڳ ۾ آئيندڙ:

سنڌيءَ ۾ آئيندڙ:

شمشير الحيدري

تيرٿ اس هوٽلچند

”گيت آهن پستل جي گهنگهون سمان،
ڪنن هـزارين سال اڳ، پلٽيا ويا:
هر سمي، هر ملڪ ۾ جـاري رهـيا،
ڪـونجندا، نـچندا سڀاڻي پـي پـيا.“
— گرد ليوپڪي

پرديپ پبليڪيشنس

هيرا آباد — حيدرآباد

قيمت ... پيار

پيشڪش

”پرديپ پبليڪيشنس“ پاران هيءَ پيار جي سوکڙي، ”مئلدم ارمگارڊ ليوپڪي-گريف جا جرمني ۾ ٻولي پيار جا ۹ گيت“، سنڌيءَ ۾ پنهنجي طرز ۽ نموني جي پهرين ڪوشش آهي، جنهن جي پيش ڪرڻ ۾ منهنجو حقير ڪم به ڪنهن حد تائين شامل آهي. مون کي پنهنجي انهيءَ پيار جي ڪم ۾ بيحد خوشي محسوس ٿي رهي آهي، ۽ فخر به، جنهن جي ذريعي غيرملڪي زبانن جي شاعريءَ کي سنڌيءَ ۾ متعارف ڪرائڻ جي ڪم منظم ڪوشش جي روايت قائم ٿي رهي آهي. انهيءَ روايت کي جاري رکڻ ۽ زور وٺائڻ جي ڪيتريقدر ضرورت آهي، تنهن جو احساس نڪو نئون آهي، نڪو ايترو غيراهه، جنهن کي خاص ڪري اڄوڪي زماني ۾ نظرانداز ڪري سگهجي. مختلف طريقن ۽ ذريعن سان، اسين دنيا جي مکيه زبانن جي ادب، نظم، توڙي نثر، کان ڪنهن حد تائين پاڻ کي آگاهه رکندا پئي آيا آهيون. پر جيتريقدر ڪتابي ادب جو تعلق آهي، خاص طرح شاعريءَ ۾، اسين پنهنجيءَ زبان ۾ دنيا جي مختلف زبانن جي هاڻوڪن شاعرن سان پنهنجا سڌا سنوان ناتا استوار نه ڪري سگهيا آهيون، جن سان اسان جي ادب ۽ زبان توڙي ادبين کي گهڻي فائدي پهچڻ جي اميد آهي. ”پيار جا ۹ گيت“ انهيءَ اميد کي يقين ۾ تبديل ڪندا، جيڪڏهن اسان جا ٻيا سمورا ڪم

ڪنڊڙ ادارا به اهڙي ئي قسم جي ڪا قوي ڪوشش هن ڏس ۾
ڪندا ۽ هن قسم جي خالص ثقافتي ڌڻي وٽ ڪي زور وٺائيندا.

مئڊم ارمگارڊ ليوپڪي-گريف، جنهن جا هي ۹ گيت سنڌي نظم
۾ پلٽايل آهن، سا جرمني ٻوليءَ جي مشهور شاعر ۽ اديب عورت
آهي. پاڻ هڪ ئي وقت ٽي ناول نويس، افسانه نويس، مضمون نگار،
مزاح نگار، نقاد ۽ ريڊيو آرٽسٽ آهي، ۽ سنڌي گيت موسيقيءَ جي
محفلن ۾ اڪثر ڳايا ويندا آهن. هوءَ ۲۹-جولاءِ ۱۹۲۰ء تي، اولهه
جرمنيءَ جي وئربيل شهر ۾ ڄائي، ۽ هينئر اتي ئي پنهنجي مڙس،
پروفيسر ڊاڪٽر گرڊ ليوپڪي سان گڏ رهي ٿي، جو خود به جرمني
ٻوليءَ جو هڪ وڏو شاعر آهي. ٻنهي کي سنڌي شاعريءَ سان گهڻو
چاهه ۽ انس آهي. ڊاڪٽر گرڊ هن وقت شاهه لطيف سچل سرمست
۽ ڪن جديد شاعرن—جهڙوڪ شيخ اياز ۽ ڪاڪا جهامنداس ڀاٽيا—
جي شاعريءَ کي جرمنيءَ ۾ متعارف ڪرائڻ لاءِ ڪم ڪري رهيو
آهي، جنهن ۾ مئڊم ارمگارڊ پڻ ڪيس هٿ وٺائي رهي آهي.
سچل سائينءَ جو ”عشق ناسو“ هو ترٽ ئي جرمني ٻوليءَ ۾ ڇپائي
پڌرو ڪري رهيا آهن. سنڌي زبان سان سندن انهيءَ قرب ۽ خلوص
لاءِ اسان کي بيحد عزت ۽ عقيدت آهي، ۽ دعا گو آهيون ته رب
پاک هن پياري جوڙي کي سدا سڪيو ۽ سلامت رکي! سنڌيءَ
جي سمورن اديبن ۽ شاعرن طرفان، ”پرديپ پبليڪيشنس“ جي
هيءَ نمائي پيٽا به سندن پيار جي مڃتا جو هڪڙو عملي اظهار آهي،

جيڪا خود مٿاهن ارڻگارڊ جي سالگرهه جي موقعي تي پيش ڪئي
پيشي وڃي.

ترتيب ۾، پهرين گيت يا نظم جي هيٺ وارا ٻه ڪلام،
تنهن کان پوءِ آزاد نظم جي صنف ۾ آندل پنج ڪلام، ۽ آخر
۾ سنڌي ۾ ڳايل ڪافين جي ٻن مقبول ڌنن تي بيهاريل ٻه ڪلام،
شامل آهن.

آءُ دادا تيرٿداس جو ازحد ٿورائتو آهيان، جنهن جي هٿان،
۽ جنهن جي آڇ ۽ نيڪ رهنمائي سان، مون کي هن خدمت جي
سعادت نصيب ٿي. آءُ دادي لاءِ—لاوتي هرچنداڻيءَ جو به گهڻو
ٿورائتو آهيان، جنهن ڌنن جي ترتيب لاءِ مدد ڪئي، ۽ پڻ
پنهنجي آواز ۾ انهن کي ڳائي، رڪارڊ ڪرايو.
شال هيءَ پيار جي سوکڙي پنهنجو مقصد پورو ڪري!

حيدرآباد سنڌ

—شمشير الحيدري.

۸-۷-۱۹۶۵ع

اوسينٿرو

ڏينهن وڃي ٿو لڙندو، هاڻي رات وڃي ٿي پوندي،
تنهنجا خطڙا ڪنهن ڪوري ڪاغذ کان وٺي ناهن؛
ليڪن تنهنجيون اڪڙيون، تنهنجيون پانهون، تنهنجا چيڙا،
رات انڌيريءَ ۾ پئي منهنجي اڳيان ظاهر آهن.

خاموشيءَ مان هوريان هوريان اڀري ڪاٺي گونج،
ڪٿان الائي تنهنجا منڙا ٻول ڪن تي آيا؛
تنهنجن نينن مرڪيو، آڏي هير ڪٽي پيغام،
تنهنجي سڪ جا ٿڌڙا ٿڌڙا ساهه ڇن تي آيا.

مينهن وسي، طوفان ري پل درين تي ٽڪ ٽڪ،
تنهنجيءَ صورت اڳيان نٿڙي ويئي ڪريان سلام؛
صبح سوڀري آخر جڏهن مون سان گڏ تون هوندين،
تڏهن منهنجي جيءَ کي ملندو الفت جو انعام!

جاڳندي جو سڀنو

سانجهي آئي، اوندهه ڇانئي، خاموشي لهرائي،
ليڪن منهنجي دل جي ڌڪ ڌڪ ڏاڍو شور مچائي:
ايڏو دور گذاري، منهنجا ساڄ-ن، منهنجا سپرين،
مون وانگي ڇا تو پي ڪڏهن چين نه پاتو آهي؟

ڪڙڪيءَ جي شيشن مان ويٺي تون تازا تڪيان،
ساعت پٺيان ساعت گذري، مڪڙي جنن مرجھائي:
روز ازل کان جيڪو پنهنجي پيار منجهان اسريو،
درد ڀريو سو سن-در سڀنو منهنجي دل بهلائي.

ڏنڌلي ڏنڌلي تنهنجي صورت سامهون اڀري آئي،
ڪوهيڙي جيان دور، الام پر ڪيڏي هئي قريب:
سڪ مان هٿ وڌايم، ٿي ويو تنهنجو روپ الوڻ،
ڄڻ مون توکي ڪونه ڏٺو هو ڪڏهن — هاءِ نصيب!

صدين پٺيان صديون گذرن

هيءَ ڌرتي ۽ هي آকাশ،
۽ هي ماڻهو...
هڪڙي هڪڙي راحت ساريءَ دنيا کي سرڪائي،
هڪڙو هڪڙو رنج سڄيءَ دنيا جو جيءَ جلائي:
رنج ۽ راحت جي گهيري ۾،
بيٺا آهيون،
پاڻ سمورائي انسان.

فرضن جي ڪثرت جو بوجو،
محنت جي ڪثرت جو بار—
ڪوئي ڪيئن نٻاهي آخر،
ڪير ڪري شڪو و هر بار؟
ليڪن ڪن جي پيارن هٿن ڏنو سهارو،
ڪن جي سهڻين اکڙين بخشيو دل کي پيار،
جن سان جڳ، جو جاري آهي سڀ وهنوار.

صدين پٺيان صديون گذرن
وري وري دنيا ۾ گهارڻ،
وري وري نهارڻ،
وري محبت ماڻڻ!

عقل ۽ پيار

ڪو سمجھائي —

هن ڌرتيءَ تي،

پنهنجي ٿوري هستيءَ اندر،

عقل کي ڪهڙي هستي آهي؟

عقل کي ڪهڙي معنيٰ آهي؟

حيرت جهڙيون، اچرج جهڙيون،

اهڙيون ڪيئي ڳالهيون،

جن کي عقل نه سمجھي سگهيو،

تن کان تنهنجي منهنجي هستيءَ ورتيون ڪيئي خوشيون،

تن کان تنهنجي منهنجي هستيءَ ڪيئي خدشا پاتا،

تن کان تنهنجي منهنجي هستيءَ سمجھيا ڪيئي راز:

هائو، محبت آهي سڀ کان حيرت جهڙي ڳالهه —

جنهن جي اول،

جنهن جي آخر،

آه خدا جي ل!

هرڪو ماڻهو

جڏهن ساري دنيا پاڇولن ۾ پاڻ لڪائي ٿي،
جڏهن پنهنجا جسم ۽ پنهنجا هردا پيار پڪارن ٿا،
تڏهن تو مان، مون مان،
پيدائش جي مطلق شڪتي
پنهنجو پاڻ پسائي ٿي:
ڪهڙو حيرتناڪ ڀلا ڪو سڀڻو هوندو،
جهڙي آهي هيءَ حقيقت؟

هرڪو ماڻهو بيار جون ڳنڍيون، قابو پڪڙي،
قabo پڪڙي،
پنهنجو جلندڙ تپندڙ شعلن وارو ڪڙتو—
جيون جي سرديءَ کي روڪڻ خاطر!

پيار آهيان

جيڪي ماڻهو پيار-سنواريان،
دک سک جي سرحد کان اڳتي گذري ويا،
جنت جهڙيءَ راحت تائين،
دوزخ جهڙيءَ پيڙا تائين،
هستيءَ کي محسوس ڪري ويا،
تن کي هاڻي مان سڃهان ٿي:
سک جي راحت،
ڏک جي پيڙا،
مان پي ويٺي پيوگيان—
مان پي نهن سان پيار ڪريان ٿي،
مان پي ڪنهن جي پياري آهيان!

پيار جي ريت نپاري آهي،
پيار عجب بلهاري آهي،
جنهن جي اڳيان ڪوئي ڏونگر، ڪوئي دريا جاري ناهي،
جنهن جي اڳيان دوريءَ جي، ڪا دلدل جي مجبوري ناهي:
منهنجي من ۾ پيار سمايو،
هڪڙو ئي ويچار سمايو:
هاڻي مان ڪا نئين نپاري هستي آهيان،
پنهنجي هستي پاڻ وڃائي ويٺي آهيان!

منزل جي پريچ سفر ۾،
ورهن تائين پٽڪي پٽڪي،
گمراهيءَ جي واٽن اندر ٽڪجي ٽڪجي،
ڪٽڪٽڪ نه پرايم،

ناحق پنهنجي جان گنوايم:
آخر پيار پڪاريو آهي،
سرهائيءَ جو، بلهاريءَ جو، نئون نياپو آيو آهي...
منهنجي منزل ڪهڙي آهي؟
منهنجو مقدر ڪهڙو آهي؟
—خودئي پيار پيو سمجھائي،
روشن راهه بنائي!

آس

وقت جي رفتار ڪيڏي سست آهي—
هر گهڙي، هڪٻئي جي پويان،
بيخبر گذريو وڃي!
مان محبت جي وڏيءَ دنيا اندر،
هر گهڙيءَ ويٺي ڪريان هيءَ التجا:
اي اسان جي زندگيءَ کان باخبر، پروردگار!
تون سلامت رک اسان جي پيار جون خوشيون سدا!

رات جي خاموشين، تنهائين جي هنج ۾،
تون سدا آهين قريب،

مان سڌائين ٿي لھان تھنجا ٿي خواب،
۽ ڪريان ٿي آرزو،
سال منهنجي زندگي
ٿي سجائي ۽ سقل!

جنهن گهڙيءَ منهنجا امنگ،
ڪلپنا جا ڀر لڳائي،
منهنجي دل کي ٿا ڪٽي توڙي اڏامن،
تنهن گهڙيءَ،
مان اڪيون چپ چاپ پوري ٿي ڇڏيان —
۽ اچي تو روح کي
پنهنجي راحت جو يقين...
بس اهاڻي ڄاڻ سيني ۾ سمائي،
ساه سان سانڍي رکڻ ٿي:
ڪنهن نه ڪنهن ڏينهن مون سان گڏ هوندين مدام!

آڪير

طرز: لالڻ تنهنجي لاڳا لڳي آهيان....]

لڳي آهي تار تن من ۾!
تن من ۾، الا تن من ۾،
لڳي آهي تار تن من ۾!

۱- آءُ اڪيلي زيار نمائي،
هائِ حياتي سورن هاڻي،

چين گوليان ٿي ڪڪ پن ۾....

۲- راتيون خوف خيالن واريون،
منهنجا سڀنا خوشيون ساريون،

دور ڏسان ٿي الجهن ۾....

۳- پيار ڏڪن جا ڏونـگر ڌاري،
دردوندن جون دلڙيون ٺاري،

آس جڳائي تن من ۾....

۴- پيار اسان کي هي سمجهايو،
ڪوئي جڳت ۾ ناهي پرايو،

جهاتي وجهي ڏس درين ۾....

پيار ڪريان ٿي

[طرز: دل ۾ دلبر، تنهنجي خاطر...]

پيار ڪريان ٿي، پياري آهيان، پيار جي بات بتايان ٿي.
ساه ۾ سڪ جو سوز سمائي، من جي موج ملهائين! ٿي.

منهنجو هردو منهنجي هستي، پيار پرينءَ جي آهي بستي،
ثابت سمجهيم راز الستِي — جيئون جوت جڳايان ٿي:
پيار ڪريان ٿي، پياري آهيان....

سڪ اندر ۾ سس پس لائي، راتو ڏينهان هي سمجهائي،
پيار جو ڪوئي ثاني ناهي — پاڻ کي پاڻ وڻايان ٿي:
پيار ڪريان ٿي، پياري آهيان...

سونهن نزاکت سرت سچائي، پريم اکر ۾ آهي سمائي،
جيءُ جسو جند جان فدائي — نوبت نينهن وڃايان ٿي:
پيار ڪريان ٿي، پياري آهيان...

لونءَ لونءَ ڳائي سڪ جو سرگر، انت خوشيءَ جو ڪينڪي ڀاتر،
جهوسي ڳائي سارو عالم — گيت خوشيءَ جا ڳايان ٿي:
پيار ڪريان ٿي، پياري آهيان...

پيار ٿي منهنجي منزل آهي، پيار بنا بي قسمت چاهي،
پيار بنائي، پيار ٿي ڊاهي — پيار جي دور مڃايان ٿي:
پيار ڪريان ٿي، پياري آهيان....